

Arrest

nr. 113 043 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERQ loco advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De subsidiaire beschermingsstatus werd hem toegekend omwille van de actuele situatie in Syrië.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omwille van een aantal opmerkelijke leemten in zijn opeenvolgende verklaringen, omdat hij in Syrië slechts zeer beperkte politieke activiteiten had voor de PDKS (Parti Demokrati el Kurd Li Sûriye) en omdat hij ook in België slechts een laag politiek profiel had/heeft als sympathisant van de PDKS.

1.2.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het opwerpen van post-factum verklaringen en komt niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven ontkrachten. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de pertinente en daadkrachtige motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Zo is het inderdaad weinig aannemelijk dat de autoriteiten zich pas in juli 2009 beginnen storen zijn aan de naam van verzoekers Koerdische garage terwijl hij deze reeds uitbaatte sinds 2005. Verder mag van verzoeker verwacht worden dat hij weet welke afdeling van de politie bij hem aan de winkel stond, dat hij weet wanneer exact de agenten, na zijn vlucht uit Syrië, voor het laatst aan de deur van zijn vader zijn gaan aankloppen en dat hij weet welke politieafdeling een jaar lang iedere week naar hem op zoek was. De vaststelling dat verzoeker niet wist wanneer de autoriteiten, na zijn vlucht uit Syrië, voor het laatst aan de deur van zijn vader zijn gaan aankloppen, wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoeker zelf verklaart nog contact (hoewel deze minimaal zou te zijn) te hebben met zijn familie en er dus redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat verzoeker zich via dit - minimaal - contact zou informeren naar de stand van zaken. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Zijn verweer dat hij destijds slechts 23 jaar was en beperkte scholing genoten heeft, biedt hiertoe geen verschoning. Zo kan uit het feit dat verzoeker destijds 23 jaar oud was niet besloten worden dat hij bijzonder jong was. Bovendien mag van een jeugdige persoon verwacht worden dat hij correct en oprecht kan antwoorden op een aantal elementaire vragen omtrent gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Hetzelfde kan gezegd worden over verzoekers beperkte scholing.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde leemten en andere argumenten vinden hun grondslag in het administratieve dossier en hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker pretendeert, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Voorts voert verzoeker aan dat hij slechts twee uur gehoord werd op het Commissariaat-generaal en aldus niet de kans heeft gekregen om alle details uiteen te zetten. Zo had hij nog relevante informatie over zijn politiek actieve familie, maar verweerder zou daar nergens om gevraagd hebben.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, hij wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten. Het is hierbij de persoonlijke verantwoordelijkheid van verzoeker om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van

zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de vraag gesteld of hij verder nog iets wenste op te merken. Verzoeker heeft echter geen verdere details vermeld (zie gehoorverslag van 18 juni 2013, 21).

Voor het overige beperkt verzoeker zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie voor Koerden in Syrië volstaat daartoe niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het (oude) artikel 57/7bis (sinds 1 september 2013, artikel 48/7) van de vreemdelingenwet merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat het weerlegbaar vermoeden van voormeld artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in het (oude) artikel 57/7ter (sinds 1 september 2013, artikel 48/6, lid 1) van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. In casu werd geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde problemen en vervolging door de Syrische autoriteiten, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het (oude) artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

1.2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004).

Met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) geldt een bijzondere bewijslast. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn politiek gerelateerde activiteiten in België geen protagonistenrol speelt, maar louter deelnemer was. Ook zijn deelname aan activiteiten van een culturele Syrische vereniging die niet aan politiek doet, maar zich bezighoudt met muzikale activiteiten en humanitaire projecten, zorgt er niet voor dat verzoeker in het vizier komt van de Syrische autoriteiten. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die deze vaststellingen weerleggen. Hij beperkt zich louter tot het tegenspreken ervan en het verwijzen naar

algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie voor Koerden in Syrië. Dergelijke verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de autoriteiten van zijn land van herkomst kennis zouden hebben van zijn activiteiten in België en dat zij hem om deze reden zouden vervolgen én dat er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Syrische overheden.

1.3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

1.5. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Syrië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van de algemene veiligheidssituatie en de ernstige mensenrechtenschendingen zoals blijkt uit de "Subject Related Briefing" "Syrië – Algemene veiligheidssituatie" van 19 september 2012 vervat in het administratief dossier en dat hem dan ook terecht de subsidiaire bescherming werd toegekend.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de

vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, betoogt verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij niet in de mogelijkheid is stukken voor te leggen. Zij wijst er op dat zij voldaan heeft aan de medewerkingsplicht nu zij coherente verklaringen aflegt en de motieven van het Commissariaat-generaal niet afdoende zijn om haar asielaanvraag af te wijzen. Verzoekende partij heeft voorts kritiek op het gehoor. Zij stelt dat de interviewer zeer gehaast was en ook duidelijk heeft gemaakt dat twee Syrische asielzoekers die ochtend moesten ondervraagd worden waardoor niet alle relevante vragen werden gesteld over haar politieke achtergrond. Zij benadrukt dat er geenszins de mogelijkheid was tijdens het gehoor de politieke activiteiten van haar familie uit de doeken te doen, er werden immers slechts twee korte vragen over gesteld. Haar asielaanvraag werd niet zorgvuldig behandeld en de verwerende partij heeft de plicht om een asielaanvraag goed te onderzoeken. Zij benadrukt dat zij en haar familie lid en sympathisant zijn van PDKS en zij ook hier actief deelneemt aan activiteiten van de oppositie. Verzoekende partij voert ten slotte aan dat haar vrees reëel is zelfs al is zij geen protagonist. Immers, uit toegevoegde informatie blijkt duidelijk dat men niet noodzakelijk de kopstukken viseert, doch evenzeer deze leden/sympathisanten met een laag profiel.

1.4.3. Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij niet in de mogelijkheid is stukken voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing wordt verweten bepaalde van haar verklaringen niet of onvoldoende met stukken te kunnen staven. Uit de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat verzoekende partij wel bij machte was een aantal stukken ter staving van haar relaas neer te leggen, doch dat deze stukken, zo werd terecht geoordeeld, niet van aard zijn een ander licht te werpen op haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden persoonlijke vervolging door de Syrische autoriteiten. De Raad herinnert er ook aan dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). *In casu* werd echter vastgesteld dat verzoekende partij haar verklaringen weinig geloofwaardig zijn en een aantal opmerkelijke leemten bevatten.

Wat de directe aanleiding van de vlucht van verzoekende partij betreft, wordt in de beschikking reeds duidelijk gesteld dat de opgesomde leemten in de aangevochten beslissing hun grondslag vinden in het administratieve dossier en dat deze leemten geen details betreffen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert. Verzoekende partij ontkracht deze grond van de beschikking geenszins door de blote bewering dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd en voldaan heeft aan de medewerkingsplicht.

1.4.4. Wat verzoekende partij haar kritiek op het gehoor op het Commissariaat-generaal betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn/haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verklaarde *in fine* van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, toen haar hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat ze alle elementen die de aanleiding waren voor haar vertrek uit haar land van herkomst had kunnen aanhalen (gehoorverslag CGVS 18 juni 2013, p. 20). De vraag of ze (verder) nog vragen of opmerkingen had, beantwoordde ze ontkennend (*Ibid.*, p. 20). Wanneer diezelfde vraag haar niet veel later, nadat haar raadsman kort van de mogelijkheid gebruik had gemaakt om nog iets toe voegen of op te merken, opnieuw uitdrukkelijk werd gesteld, gaf verzoekende partij nogmaals aan geen vragen of opmerkingen meer te hebben (*Ibid.*, p. 21). Noch verzoekende partij, noch

haar advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor maakte ook maar enigszins melding van het feit dat het gehoor te gehaast en te kort was en dat haar niet de mogelijkheid zou zijn geboden om alle relevante elementen met betrekking tot haar relaas, in het bijzonder betreffende haar politieke achtergrond en die van haar familie, aan te halen. Verzoekende partij haar kritiek op het gehoor is dan ook niet ernstig.

1.4.5. Wat verzoekende partij haar sympathie voor de partij PDKS betreft, werd reeds vastgesteld dat haar politieke activisme voor PDKS in Syrië erg beperkt was waardoor het weinig aannemelijk lijkt dat zij, gelet op de sterk gewijzigde context in Syrië en de bescheiden aard van haar activiteiten, momenteel, oftewel meer dan drie jaar na haar vertrek uit haar land van herkomst, nog (persoonlijke) problemen zou ondervinden met de Syrische autoriteiten. Behoudens beweringen over haar politieke activiteiten in Syrië en deze van haar familie legt verzoekende partij geen enkel bewijs neer dat zij daadwerkelijk wordt gezocht door de Syrische autoriteiten, om welke reden dan ook. Verzoekende partij geeft evenmin enige concrete geloofwaardige indicatie aan dat zij daadwerkelijk wordt gezocht door de Syrische autoriteiten.

1.4.6. Bovendien volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het louter neerleggen van en citeren uit rapporten over de situatie van de Koerden in Syrië toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan. Ook het louter behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep wijst er niet automatisch op dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijkt hier in gebreke.

1.4.7. Wat verzoekende partij haar politiek gerelateerde activiteiten in België betreft (*"culturele. Welke culturele? Groep, verzamelen hulp voor Syrische volk, werken samen met 1212. Geeft dat problemen? Neen gaar over activiteiten. Geen betogingen? Er zijn er ook. Organiseert u betogingen of neemt u deel? Ik neem deel aan betogingen. Wat doet u dan als u deelneemt? Roepen leuzen en foto's martelaren. Heb foto's bij. Door sherk masouk. U was gewoon deelnemer? Conferentie onze vereniging. Welke vereniging? Hevi Wat doet die? Cultureel Wat bedoelt u daarmee? Muziek Niet politiek? Nene Nog dingen die u wil aanhalen? Maken ook zaken van partij om hier te verdelen. Nog dingen die u wilt aanhalen? Neen dank u.(...)"* gehoorverslag, p. 19-20) , werd terecht vastgesteld dat zij hierbij geen protagonistenrol speelt, doch louter deelnemer was/is. Ook haar deelname aan activiteiten van een culturele Syrische vereniging die niet aan politiek doet, maar zich bezighoudt met muzikale activiteiten en humanitaire projecten zorgt er niet voor dat zij in het vizier komt van de Syrische autoriteiten. Met betrekking tot deze activiteiten in België merkt de Raad voorts op dat indien verzoekende partij niet vervolgd werd in haar land van herkomst, zoals *in casu* het geval is, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on refugee sur place claims, februari 2004).

Zo verzoekende partij er op wijst dat bepaalde familieleden in gevangenschap verblijven omdat zij Koerd zijn, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden.

Waar verzoekende partij aanvoert dat uit informatie duidelijk blijkt dat men niet noodzakelijk de kopstukken viseert, doch evenzeer de leden/sympathisanten met een laag profiel, wijst de Raad er op dat verzoekende partij er niet in geslaagd is aan te tonen dat zij door de Syrische autoriteiten werd geviséerd om welke reden dan ook.

Voorts dient er nogmaals op te worden gewezen dat een verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Syrië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van de algemene veiligheidssituatie en de ernstige mensenrechtenschendingen, zoals blijkt uit de "Subject Related Briefing" "Syrië – Algemene veiligheidssituatie" van 19 september 2012 vervat in het administratief dossier en dat haar dan ook terecht de subsidiaire bescherming werd toegekend.

Verzoekende partij komt dan ook in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS